

השחר ולנתי שם.

הגעתי לדגניה, מסרתי לבת שבע את החפצים הנחוצים ויצאתי, כאשר עמנואל מתלווה אלי, בדרך הביתה למטולה.

באיילת השחר פגשתי את בנימין מונטר. בנימין היה חבר טוב שלי, מבוגר ממני (רצה להצטרף ואף נרשם לאירגון נהלל). והנה הוא מספר לי על צרות שיש לו עם הפרות של הקבוצה ממטולה שהוא מנסה להעביר לדגניה. פרות ערביות פראיות, ברחו לו כל הזמן. והוא מבקש: "קח תעביר לי את הפרות, לי כבר אין כוח".

הסכמתי,¹³ ובנימין כשנפרד ממני, הוציא צ'ק מכיסו חמש או שש לירות ששלחו לו מהבית ואמר לי: "קח, שישמר אצלך". ירדתי עם הפרות לדגניה ג' ומסרתי אותן לידי החבר תמיר (מאוחר יותר, חבר נהלל). לא הספיקתי לחזור, וביום י"א באדר 1.3.1920 התרחש הקרב בתל-חי ובנימין מונטר הין ההרוגים. הצ'ק שלו נשאר אצלי. אחרי עזיבת הגליל הלכתי ללשכה של "הפועל הצעיר" מסרתי את הצ'ק ואמרתי "תעשו בזה מה שתמצאו". האם החזירו להורים, או לא, אינני יודע. אני בטוח שעשו מה שצריך.

אני הלכתי עם הפרות לדגניה, ועמנואל עלה בכיוון למטולה. כשהגיע לתל-חי היתה התקפה של בדואים על העובדים בשדה. קבוצת חברים יצאה לעזרה ועמנואל יצא איתם. אהרון שר נהרג בתקרית זו. נהרג ממש לידו. עמנואל חווה אז חוויה קשה. זכור לי שכתב מכתב נרגש להורים שלנו על המקרה.

כאשר הגיע למטולה, עם רובה שקיבל בתל-חי, שוב הוכיח אומץ לב ותושיה. שודדים בדואים נכנסו לבית שבו היו מרוכזים שארית תושבי מטולה ושדדו את רוביהם. עמנואל הצליח להתחמק, זרק את הרובה שלו לבור באחת החצרות. אחרי כן קיבל ציון לשבח מטרומפלדור על שהיה היחיד באותו אירוע שהצליח לשמור על נשקו.

אפילו טרומפלדור עצמו לא ניצל מפגיעת שודדים שהפשיטו אותו ואת חבריו שהיו עמו, מכל בגדיהם. הדבר קרה בחמארה, לשם הגיע בימים הראשונים לשהותו בגליל כדי לבדוק המצב.

"לבדוק את המצב": אתה הולך ברגל בשטח פתוח מיספר קילומטרים, חשוך לעיני הערבים, וכאשר תוקפים אותך אתה יכול לצעוק לשמיים, אין נפש חיה.